

ת"פ (באר שבע) 68877-01-23 - מדינת ישראל - תביעות נגב נ' פלוני - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 68877-01-23 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט יניב בן הרוש

בעניין: המאשימה
מדינת ישראל - תביעות נגב
ע"י

נגד

הנאשמים
פלוני - בעצמו
על ידי עו"ד מרים שמש

גזר דין

רקע

1. ביום 30.4.24 הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בעבירת **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום היום הנאשם וגב' אלמונית (להלן: "**המתלוננת**") בני זוג נשואים המתגוררים ב־XXXX. ביום 7.11.22 בשעה 1:27 התגלע ויכוח בבית בין הנאשם למתלוננת על רקע רומן שניהל הנאשם עם אשתו של השכן. במעמד זה איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה בגופו של השכן תוך שהחזיק בתוך נרתיק על חגורתו באקדח, בכך שאמר "**אני הולך להראות מה זה לשכן.. אני אפגע בו**". בתגובה לכך אמרה המתלוננת לנאשם כי היא מתקשרת למוקד 100, אז הניח הנאשם את האקדח על הספה בבית ויצא את הבית.

3. במסגרת ההסדר לא הייתה הסכמה עונשית. סוכם כי הצדדים יטענו באופן פתוח לאחר קבלת תסקיר. במעמד הדיון הקבוע לשמיעת הטענות לעונש, לבקשת ב"כ הנאשם, עניינו של הנאשם הופנה בשנית לשירות המבחן על מנת לבחון אפשרות עריכת תכנית של"צ לנאשם.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן מיום 14.8.24 עלה כי הנאשם בן 39, גרוש ואב לארבעה ילדים, עובד

עמוד 1

כמנהל פאב בXXXX. שירות המבחן סקר את קורות חייו של הנאשם כמי שניהל אורח חיים נורמטיבי ויצרני. הנאשם הודה בביצוע המעשים ומסר כי בעקבות ויכוח שהתגלע עם בת זוגו לשעבר על רקע משבר ביחסים, איים על השכן מבלי שהייתה לו כוונה ממשית לפגוע בו. המתלוננת מסרה כי בעת האירוע שני הצדדים היו שרויים בסערת רגשות ולנאשם לא הייתה כוונה לפגוע בשכן. עוד מסרה כי הנאשם אינו מסוכן לסובביו ואינה חשה מאוימת ממנו. הנאשם שלל נזקקות טיפולית ותיאר את האירוע כחריג לאורחות חייו. לטענתו, יתקשה להתחייב למסגרת טיפולית נוכח המחויבות הכלכלית לתשלום מזונות לילדיו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתמקד בחלקים המתפקדים בחייו ונמנע מבחינה מעמיקה אודות התנהגותו בעת ביצוע העבירה, אז התקשה להפעיל שיקול דעת. לצד האמור, שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל אחריות ויציבות תעסוקתית וכי אירוע העבירה חריג לאורחות חייו. שירות המבחן התרשם כי המחירים האישיים והמשפחתיים ששילם על רקע ההליך הפלילי היוו גורם מרתיע עבורו וכי קיים סיכוי נמוך להישנות העבירות. שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בשל היעדר נזקקות טיפולית ושאפיותיו של הנאשם להתמיד באורח החיים היצרני לטובת פרנסת משפחתו. על כן, המליץ שירות המבחן על התחייבות להימנע מעבירה וקנס.

טיעוני הצדדים לעונש

5. ב"כ המאשימה הגיש טיעונים לעונש בכתב (1/ת) בהם תיאר את מעשה העבירה ואת הערכים המוגנים שנפגעו. לטענתו מידת הפגיעה בערכים המוגנים אינה מבוטלת משאיים על המתלוננת תוך שנשא על גופו אקדח ובכך שהניח את האקדח על הספה רק לאחר שהמתלוננת מסרה כי בכוונתה לחייג למוקד 100. עתר למתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר והפנה לפסיקה. בתוך המתחם ציין כי הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה וחסך זמן שיפוטי, וכן הפנה לתסקיר שירות המבחן אשר לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו ועתר לעונש בשליש התחתון של המתחם, מאסר מותנה ברף התחתון, פיצוי למתלוננת, וקנס והתחייבות לשיקול דעת בית המשפט.

6. ב"כ הנאשם עתרה לביטול הרשעת הנאשם, ובנוסף או לחילופין להסתפק בקנס והתחייבות כהמלצת שירות המבחן. טענה כי מדובר באירוע יחידוספונטני, וצינה כי הנאשם לא אחז או הניח ידו על האקדח ולפני שיצא את ביתו הניח את האקדח על הספה. בתמיכה לעתירתה לביטול הרשעה הפנתה לכך שהרישיון להחזקת נשק נלקח מהנאשם בעקבות ההליך הפלילי וטענה לפגיעה קונקרטית בתעסוקתו. בתמיכה לטענתה, צירפה מכתב מאת המעסיק (נ/1), לפיו בשל נהלי הרשת יאצלו לשקול את המשך העסקתו בפאב ככל שיורשע. צינה מאז אירוע העבירה הנאשם ובת זוגו התגרשו והיחסים בין הצדדים תקינים. הפנתה לתסקיר שירות המבחן וטענה כי מדובר בנאשם נורמטיבי, בעל יציבות תעסוקתית, וכי מעשה העבירה חריג לאורחות חייו. לטענתה, ההליך הפלילי היווה גורם מרתיע עבורו והסיכון להישנות העבירה, נמוך. הוסיפה כי הרשעתו תפגע בפרנסת המשפחה ובשים לב לכך שמשלם מזונות עבור ילדיו. ב"כ הנאשם ביקשה לאבחן את הפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה באשר מדובר בנסיבות חמורות מעניינו והפנתה לפסקי דין בהם בוטלה הרשעת הנאשם העבירות איומים ואלימות.

7. הנאשם בדבריו שיתף כי "באותו היום נחרב עולמי, הבית נהרס ודברים יצאו משליטה. נאמרו דברים שלא התכוונתי אליהם, שלא משקפים את אישיותי". מסר כי הוא לוקח אחריות על מעשיו ולמד מההלך שעבר. שיתף בהלך הגירושין עמו הוא מתמודד וכי פניו לשיקום.

8. במעמד שימוע גזר הדין ביקשה באת כוח הנאשם להגיש שני מכתבי המלצה. באת כוח המאשימה התנגדה להגשת המסמכים. צדק רב עם המאשימה, ובאופן רגיל היה מקום לדחות את הבקשה. הן בשים לב לעיתוי הגשתה והן בשים לב לכך שהיה מקום להעיד את עורכי המסמך. אולם, לפנים משורת הדין, בשים לב לטיב המסמכים ומשאין מחלוקת מהותית לגבי כך שמדובר בנאשם שעבד לאורך חייו, מצאתי כי ניתן לקבל את המסמכים ובתוך כך המשקל שייחוס להם יהיה בהתאם.

סוגיית ביטול ההרשעה

9. סוגיית ביטול ההרשעה מעוגנת בסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי.

10. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** (21.8.97) נקבע כי, משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם, זולת מקרים יוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. זאת, על מנת שלא לפגוע בחובת מיצוי הדין עם עבריינים (ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני** (17.8.00)), ועל מנת שלא לגרום לפגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובשיקולי ענישה אחרים (ע"פ 1082/06 **שוראקי נ' מדינת ישראל** (13.2.06)).

11. על המבקש לבטל את הרשעתו הנטל להוכיח כי מתקיימים בעניינו שני תנאים מצטברים. הראשון, הוא שההרשעה תוביל לפגיעה חמורה בשיקומו. והשני, הוא שסוג העבירה מאפשר בנסיבות המקרה לבטל את ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים ובראשם התועלת שתושג לאינטרס הציבורי חברתי מההרשעה (ע"פ 4318/20 **מדינת ישראל נ' אלון חסן** (18.4.21)).

12. טענת ב"כ הנאשם לביטול הרשעתו הועלתה במסגרת הטענות לעונש ועל כן לא התקבלה כל התייחסות או המלצה מטעם שירות המבחן בעניין זה.

13. בכל הנוגע לסוג העבירה, הרי שעבירת איומים היא עבירה שעל פניה אינה מהווה מחסום בלתי עביר מפני ביטול הרשעה ויש לבחון כל מקרה בהתאם לנסיבותיו. למקרים בהם נדחתה בקשה לביטול הרשעה בעבירת איומים ראו למשל: רע"פ 637/21 **מרדכי הרמן נ' מדינת ישראל** (25.2.21), רע"פ 4475/21 **ואשאחי נ' מדינת ישראל** (28.7.21), רע"פ 1/15 **כצמן נ' מדינת ישראל** (19.1.15), רע"פ 6403/18 **יניב אליהו נ' מדינת ישראל** (28.11.18), עפ"ג 7379-04-23 **קהירי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, ניתן ביום 27.9.23). לעומת זאת, למקרים בהם בוטלה הרשעה ראו למשל למשל עפ"ג 66903-07-20 **אבו מדיעם נ' מדינת ישראל** (30.1.20), עפ"ג (חיפה) 25795-01-15 **מרקוס נ' מדינת ישראל** (26.2.15).

14. בענייננו, העובדה כי מדובר בעבירת איומים שנעברה כלפי בת זוג, ובנסיבות בהן היה אקדח בנרתיק חגורתו של הנאשם, גם אם לא עשה בו שימוש, הנטל על הנאשם לשכנע את בית המשפט לבטל את הרשעתו מכביד יותר מבאופן רגיל. בהקשר זה ראו התייחסות בית המשפט העליון לגבי חומרת עבירת האיום בתוך התא המשפחתי ברע"פ 1/15 **כצמן נ' מדינת ישראל** (19.1.15). וביתר שאת ראו את קביעתו הנחרצת של בית המשפט העליון ברע"פ 149/19 **פפיאשוילי נ' מדינת ישראל** (10.1.19) לפיה: **"בנסיבות מסוימות נכון אף להחמיר בענישה בגין אלימות נפשית ומילולית בין בני זוג שעלולה להוליד אלימות פיזית בעתיד"**. ליישום של עקרון זה ראו רע"פ 8353/22 **אגבארייה נגד מדינת ישראל** (11.12.22). לפיכך, אך טבעי הוא שבעבירות שמבוצעות בתוך התא המשפחתי יש חשיבות רבה לשיקול הרתעת הרבים. ודוק, ביטול הרשעה בעבירת איומים כלפי בת זוג עלול לשדר מסר נרפה כלפי הציבור, ולהחליש את ההגנה על נשים מפני אלימות פיזית ומילולית. לפיכך, לא בנקל יבטל בית המשפט הרשעה בעבירת איומים בתוך התא המשפחתי.

15. בכל הנוגע לתנאי השני, על המבקש להוכיח נזק קונקרטי שעלול להיגרם לו כתוצאה מהרשעתו. והדברים נכונים גם ביחס להוכחת פגיעה הנוגעת לפרנסתו. כך למשל, נקבע ברע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** (10.11.14):

"החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם ... ולטעמי אין די בהצגת הסכם עבודה, לפיו הרשעה בפלילים עשויה להשליך על תעסוקתו העתידית של המבקש."

16. הנזק לו טוען המבקש הוא פגיעה בפרנסתו עקב הרשעתו בדין, משום שזו לטענתו עלולה להוביל לפיטוריו כמנהל מסעדת "XXXX". ב"כ הנאשם הגישה לתיק מכתב מאת מעסיקו של הנאשם (נ/1), אשר בסופו צוין כי ככל שתיוותר ההרשעה על כנה, יאלצו לשקול את המשך העסקתו.

17. מעיון במסמך שהוגש לעיוני עולה כי אין מדובר במי שהרשעתו בדין תגרום בהכרח לפיטוריו. אף לא הוכח כי מדובר ברשת מסעדות שנהליה לא מאפשרים העסקת עובדי בעלי רישום פלילי. כך או אחרת, פגיעה פוטנציאלית גם ככל שמוכחת ביחס למקום עבודה מסוים, אינה עולה לכדי נזק קונקרטי המצדיק ביטול הרשעה, משום שהוא משאיר פתח בפני הנאשם להמשיך בעיסוקו בתחום המסעדות במקום עבודה אחר. ובעניין זה ראו עפ"ג 10722-09-22 **כוכבי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (21.12.22) שם קבע בית המשפט כי: **"נזק קונקרטי אין משמעו בהכרח שהנאשם לא יוכל לעבוד דווקא באותו מקום עבודה שהוא מעוניין לעבוד בו, אלא שהוא לא יוכל למצוא כל מקום עבודה המתאימה לנתוניו"**. הדברים נכונים ביתר שאת, בשים לב לכך שלא מדובר בעיסוק יחיד בו עסק לאורך שנים. הנאשם עבד בפאב כשנה בלבד. זאת ועוד, ממסמך נ/3 שהוגש עולה כי הנאשם עסק בשירותי הסעדה לאורך שנים, תחום אשר על פניו לא מחייב היעדר רישום פלילי. בכל אופן, וגם אם קיימת אפשרות שהרשעתו

עלולה לפגוע בעיסוק מסוים, בית המשפט העליון קבע כלל מחמיר לפיו: " **מקום בו הרשעת נאשם בעבירה פלילית עלולה למנוע את עיסוקו במקצוע מסוים, ככלל ראוי כי בית המשפט ימנע מלעסוק בכך ויותר את הסוגיה לבחינתם ולשיקול דעתם של גורמי המקצוע המוסמכים**". ראו רע"פ 5006/24 שדה נ' מדינת ישראל. [פורסם בנבו] (15.7.24).

18. עיינתי בפסיקה אליה הפנתה ב"כ הנאשם, אך לא מצאתי כי ניתן להקיש ממנה לענייננו בכל הנוגע לפגיעה בשיקום. כך למשל בעפ"ג 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.12.20) בוטלה הרשעת הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית. שם דובר בנאשם צעיר, סטודנט לרפואה ונקבע כי קיימת הסתברות קרובה כי יתקל בקושי ממשי לקבלת רישיון לרפואה על רקע הרשעתו, או לכל הפחות תהא לו "השפעה שלילית" על עתידו המקצועי. בנסיבות המקרה שלנו אין המדובר בנאשם צעיר במיוחד, שטרם נקבע עתידו התעסוקתי, ואף לא הוכח כי עיסוקו הנוכחי ייפגע באופן קשה, לו יורשע.

19. אשר לטענת ב"כ הנאשם כי הרשעתו תביא לשלילת רישיונו להחזקת נשק ומהווה פגיעה משום שמתגורר באזור קו הגבול. ראשית, טענה זו לא הוכחה כראוי ובכלל. שנית, רישום פלילי אינו שולל מניה וביה מתן או ביטול רישיון להחזקת נשק, אלא מהווה אחד מהשיקולים בעת עריכת חוות דעת משטרתית, כאשר בין היתר נבחנים חומרת העבירה, חומרת העונש שהושת על ידי בית המשפט, חלוף הזמן ועוד. על החלטה זו אף קיימת זכות להגשת ערר. ראה בעניין זה **"נוהל אמות המידה לעניין המלצות המשטרה בנושא רישוי כלי ירייה"**. וכן ראה עפ"ג 33614-03-24 אלמעאבדה נ' מדינת ישראל (7.5.24), עפ"ג (ת"א) 51692-05-15 פלוני נ' מדינת ישראל (23.12.15).

20. טרם סיום אציין כי בשים לב למוטיבציה השיקומית שבבסיס מוסד ביטול ההרשעה, מן הראוי כי בקשה לביטול הרשעה תיתמך בהמלצה חיובית של שירות המבחן. וגם אם לא מדובר בתנאי בלתו אין, להיעדר המלצת שירות המבחן יש משקל. בענייננו, בקשה זו לא הועלתה כלל בפני שירות המבחן. כמו כן, מעיון בתסקיר עצמו עולה היעדר נזקקות טיפולית. ובסופו של יום המלצת שירות המבחן היא להטיל עונש של התחייבות וקנס.

21. נוכח כל האמור לעיל, לא התרשמתי כי הרשעת הנאשם תגרום לו נזק קונקרטי או כי אין יחס סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי מהרשעתו. אף לא התרשמתי כי קיימות נסיבות חריגות ויוצאות דופן המצדיקות חריגה מן הכלל בדבר הרשעה.

קביעת מתחם העונש ההולם

22. בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערכים המוגנים, במידת הפגיעה בהם, בענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם

23. הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם הינם שלווה נפשית, ביטחונה וחירותה של המתלוננת, ברע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל [4.1.06] נקבע:

"האיום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשית, ביטחונה וחירות פעולתו של הפרט."

בעבירות איומים אף נפגע בעקיפין חופש הפעולה והבחירה של הפרט, באשר האיום המושמע נועד להפחיד את המתלונן על מנת שישנה את התנהגותו. ראה בעניין זה את דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל (6.9.89):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשית של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להמנע ממעשה, בידוע הוא שבמקרים רבים מושמעים איומים per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחרות הפעולה של הזולת."

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה

24. הנאשם איים על המתלוננת, אשתו בעת ביצוע המעשים, כי יפגע בשכנם. מדובר באירוע יחיד, קצר וספונטני שהתרחש בשעת כעס, במהלך ויכוח בין הצדדים, על רקע משבר ביחסים ביניהם.

הנאשם איים על המתלוננת כשהם בביתם המשותף ובעוד שהחזיק על גופו אקדח ויש בכך, על פניו, ממד של רצינות. עם זאת, הוסכם בין הצדדים, כי האקדח שכב בתוך הנרתיק והנאשם לא אחז בו ואף לא הניח ידו על האקדח בעת השמעת האיום. ומשמדובר במי שמחזיק אקדח ברישיון, סביר כי האקדח מוחזק על גופו כדרך קבע. לצד האמור נתתי דעתי לכך שהנאשם הניח את נשקו על הספה ויצא מהבית רק לאחר שהמתלוננת הודיעה לו כי תזעיק את מוקד 100.

נתתי דעתי לכך שהאיום נותר בגדר איום לא ממומש, לא נגרם נזק ממשי למתלוננת או למושא האיום, השכן. לצד האמור, נתתי דעתי לפגיעה בשלוות נפשית של המתלוננת והבהלה שאחזה בה בעת השמעת האיום, אז התקשרה למוקד 100.

25. נוכח האמור סבורני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הוא נמוך-בינוני.

מדיניות הענישה הנוהגת

26. נקודת המוצא בקביעת העונש הראוי למעשי הנאשם היא העונש שקבע המחוקק בעבירת האיומים - 3 שנים.

27. לענישה כללית בעבירות איומים ראו למשל:

רע"פ 4475/21 ואשחתי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.7.21) נדון עניינו של מי שהורשע הנאשם בעבירת איומים כלפי שוטר. נקבע מתחם עונש הנע בין מאסר על תנאי ועד חודשי מאסר ספורים וקבע את עונשו ל- 2 חודשי מאסר על תנאי. ערעור ובר"ע על הרשעתו, נדחו.

עפ"ג (מרכז) 63725-06-16 שלומוב נ' מדינת ישראל (6.11.16) נדחה ערעור הנאשם על הרשעתו בעבירת איומים על רקע סכסוך בכביש, בכך ששלף אקדח המשמש מצית הנחזה כאקדח אמיתי ואמר למתלונן "אתה רוצה לקבל כדור". בית המשפט נמנע מלבטל את הרשעתו בדין וגזר על הנאשם צו של"צ בהיקף של 180 שעות ו-4 חודשי מאסר על תנאי.

ת"פ (שלום ב"ש) 46495-04-16 מדינת ישראל נ' ביטון (4.7.16) הורשע הנאשם בעבירת איומים בכך שאיים על אמו כי אם לא תגיע לחנות ישרוף אותה ואת אחיו. מתחם העונש נקבע בין מאסר על תנאי ועד 9 חודשים ועונשו נגזר ל- 4 חודשי מאסר בפועל.

28. לענישה בעבירות איומים בתא המשפחתי, אשר ככלל הינה מחמירה יותר, ראו:

רע"פ 1293/08 קורניק נ' מדינת ישראל (25.6.08) שם נדחה ערעור נאשם שהורשע בעבירת איומים בכך שאיים על פרודתו לאחר שהתגלע בניהם ויכוח הקשור בביתם המשותפת. בית משפט השלום גזר עליו 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

רע"פ 1/15 כצמן נ' מדינת ישראל (19.1.15) שם נדון עניינו של מי שהורשע בעבירת איומים כלפי בת זוגו וכן איים בהתאבדותו בתחנת המשטרה. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הנע בין מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר בפועל וגזר את עונשו ל-3 חודשי מאסר על תנאי. ערעור ובר"ע בנוגע להרשעתו בדין, נדחו.

רע"פ 149/19 פפיאשוילי נ' מדינת ישראל (10.1.19) שם נדון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות איומים, הטרדה ופגיעה בפרטיות בכך שבמהלך חודשיים ביצע קרוב ל-400 התקשרויות והודעות למתלוננת, בת זוגו, בהן איים עליה כי יפגע בגופה, באמה וברכוש ואף איים כי ירצח אותה. בית משפט שלום קבע את מתחם העונש בין מספר חודשי מאסר ועד 15 חודשי מאסר

בפועל וגזר את עונשו ל-9 חודשי מאסר בפועל. ערעור ובר"ע נדחו.

רע"פ 8353/22 **אגבארייה נגד מדינת ישראל** (11.12.22) נדון ענינו של מי שהורשע בשלושה כתבי אישום בעבירות נהיגה בזמן פסילה ואיומים קונקרטיים וחמורים כלפי בת זוגו, תוך ששלח לה בין היתר, תמונות אינטימיות בין השניים אותם איים להעביר לבני משפחתה. בית משפט השלום קבע מתחם עונש לכל עבירת איום בין חודש מאסר בפועל ועד 15 חודשי מאסר וגזר את עונשו ל-9 חודשי מאסר בפועל לצד הפעלת מאסר על תנאי. ערעור ובר"ע נדחו.

רע"פ 5608/23 **דדון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (27.7.23) שם נדון עניינו של מי שהורשע בשני כתבי אישום בעבירות איומים. הראשון, כלפי גרושתו בטלפון. והשני, בכך ששנתיים אחרי האירוע הראשון, התקשר לאותה המתלוננת ומסר לה שיהרוס את חייה ואיים עליה בהודעה מוקלטת. המתחם שנקבע לאירוע הראשון נע בין מספר חודשי מאסר לבין 12 חודשי מאסר, והמתחם לאירוע השני נע בין מספר חודשי מאסר לבין 15 חודשי מאסר. נגזרו על הנאשם 9 חודשי מאסר בעבודות שירות. ערעור ובר"ע נדחו.

רע"פ 7561/23 **אל עוקבי נ' מדינת ישראל** (19.10.23) נדון עניינו של המבקש שהורשע בעבירת איומים ברף גבוה בכך שאיים על גרושתו בפגיעה בחייה ובתגובה לכך המתלוננת התעלפה ובהמשך עברה להתגורר במקלט לנשים מוכות. בית המשפט גזר על המבקש 6 חודשי מאסר בפועל. ערעור ובר"ע נדחו.

עפ"ג 7379-04-23 **קהירי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, ניתן ביום 27.9.23) נדון עניינו של מי שהורשע בשתי עבירות איומים כלפי גרושתו. בית משפט השלום נמנע מלבטל את הרשעתו, קבע מתחם עונש הנע בין חודש ועד 9 חודשי מאסר וקבע את עונשו ל-45 ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור הן על הרשעת המערער והן על חומרת העונש.

ת"פ (ב"ש) 23280-06-23 **מדינת ישראל נ' לוי** (28.2.24) הורשע בנאשם בשתי עבירות איומים בכך שאיים על פרודתו בטלפון ובהמשך על השוטרים בתחנת המשטרה. מתחם העונש ההולם נקבע בין מאסר קצר ועד 9 חודשי מאסר בפועל שניתן לריצוי בעבודות שירות. בית המשפט גזר על הנאשם 45 ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

ת"פ (ב"ש) 61398-09-20 **מדינת ישראל נ' כהן** (לא פורסם, ניתן ביום 25.10.22) הורשע הנאשם בשתי עבירות איומים, האחת כלפי בת הזוג והשנייה כלפי בן משפחתה של בת הזוג. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר וקבע את עונשו ל-4 חודשי מאסר על תנאי.

ת"פ (ק"ג) 50782-05-19 **מדינת ישראל נ' לוסקי** (15.11.20) הורשע הנאשם בעבירת איומים,

בכך שאיים על גרושתו באמצעות הטלפון. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד 7 חודשי מאסר בפועל וגזר את עונשו ל- 30 ימי מאסר בעבודות שירות.
29. לאחר שבחנתי את הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה על ידי הנאשם, מידת הפגיעה בערכים אלו, ובנסיבות ביצוע העבירה, ולא בלי התלבטות, אני קובע כי מתחם הענישה הראוי נע בין צו של"צ ברף גבוה ועד 6 חודשי מאסר בפועל שניתן לשאת בעבודות שירות.

סטייה ממתחם העונש ההולם

30. על נאשם המבקש לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם הנטל להציג ראיות לכך שעבר הליך שיקומי משמעותי. [ראו למשל רע"פ 1705/22 אלצראיעה נ' מדינת ישראל (14.03.22)].
בעניינו, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם בשל אי נזקקות טיפולית ורצונו של הנאשם להתמיד באורח חייו היצרני לטובת פרנסת משפחתו.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

31. לשם קביעת העונש ההולם, בגדרי מתחם העונש, על בית המשפט להידרש לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

הנאשם שבפניי, אינו צעיר במיוחד ואף אינו מבוגר במיוחד, כבן 39, גרוש ולו ארבעה ילדים.

הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ולקח אחריות על מעשיו. הודאתו חסכה את העדת המתלוננת.

הנאשם נעדר עבר פלילי ולהתרשמות שירות המבחן מנהל אורח חיים נורמטיבי, ובעל אחריות ויציבות תעסוקתית. נתתי דעתי להתרשמות שירות המבחן כי מעשה העבירה חריג לאורחות חייו של הנאשם, כי הסיכון להישנות העבירות בעניינו נמוך, וכי ההליך הפלילי היווה גורם מרתיע עבורו. על אף האמור, בסופו של יום הנאשם לא עבר הליך טיפולי.

נתתי דעתי למכתב ההמלצה שהתקבל ממעסיקו של הנאשם (נ/1) לפיו הנאשם עובד מסור ומקצועי ולחשיבות שביציבות תעסוקתית.

נתתי דעתי לעמדת המתלוננת לפיה הנאשם אינו מסוכן לסובביו ואינה חוששת ממנו, ואף אינה מעוניינת לגרום לו לנזק. כמו כן נתתי דעתי לסיום הסכסוך בין הצדדים ולכך שבני הזוג אינם חיים עוד תחת אותה קורת גג.

32. נוכח האמור, התרשמתי כי יש לקבוע את העונש הראוי בסמוך לרף הנמוך של המתחם.

סוף דבר

33. לאחר ששקלתי את כלל השיקולים לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. צו של"צ בהיקף של 150 שעות בהתאם לתכנית שתוגש על ידי שירות המבחן.

ב. התחייבות בסך 2,000 ₪ שלא לעבור בתוך שנתיים מהיום עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים, והתנאי הוא שבמשך שנתיים מהיום לא יעבור הנאשם כל עבירת איומים.

ד. פיצוי למתלוננת על סך 2,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.5.25.

ניתן היום, כ"ה חשוון תשפ"ה, 26 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.